

Tôi nạm gác tay lên trán

Tác Giả: Ti&#u T&

Thứ Sáu, 06 Tháng 2 Năm 2009 22:10

Hồi này, nạm gác tay lên trán trong phòng, tôi gác tay lên trán hồi nào tôi không hay! Mọt c&#ch&#r&#t t&#m th&#&#ng, &#qu&#tôi - Vi&#t Nam – thiên h&# hay làm nh&# v&#y khi suy nghĩ chuy&#n gì hay khi g&#p khó khăn gì. Và th&#&#ng thì c&#ch&# ‘gác tay lên trán’ đó lâu lâu có kèm theo ti&#ng th&# dài ... làm nh&# đ&# trút ra m&#t cái gì đang đè trong &#ng ng&#c.

Nh&# h&#i nh&#, nạm gác tay lên trán là b&#ng&#&#i &#n r&#y: « L&#t tay xu&#ng! Làm v&#y không nên! ». Không ai gi&#i thích t&#i sao không nên, nh&#ng r&#i khi &#n lên, không ai d&#y mà t&# nhiên cũng bi&#t nạm gác tay lên trán, và cũng không ai d&#y mà t&# nhiên cũng bi&#t th&# dài ...

Tôi b&#x&# đi chui t&# cu&#i 1978. Bao nhiêu năm ‘trôi sông &#c ch&#’ &#nhi&#u n&#i, tôi không th&#y ai nạm gác tay lên trán h&#t! Và tôi cũng quên m&#t cái c&#ch&# t&#m th&#&#ng đó, cho đ&#n h&#i này đây tôi b&#t g&#p &#i ‘nó’ trong lúc nạm gác tay lên trán trong phòng. Thì ra ‘nó’ đã theo tôi đi &#u vong, &#n mình m&#t cách khiêm nh&#&#ng trong ti&#m th&#c, đ&#bây gi&# ‘nó’ c&#m cánh tay tôi gác lên trán, t&# nhiên nh&# ngày x&#a – ba m&#&#i năm tr&#&#c – khi tôi ch&#a r&#i kh&#i qu&#h&#ng ...

&#đây - &#Pháp - th&#i ti&#t đang vào thu. Lá cây ch&#m&#i lai rai ng&#màu vàng ch&#ch&#a r&#i r&#ng v&#i. Tr&#i còn sáng trong, đ&#y n&#ng ch&#ch&#a &#m đ&#m âm u và cũng m&#i se se &#nh thôi, ch&#c&#n qu&#n cái khăn lên c&#là ra đ&#&#ng đ&#&#m.

Mọt chút ‘t&#c&#nh’ đ&#th&#y tôi không b&#t&#chân từ c&#ng trong chung c&#nh&# vào mùa đông tháng giá, cái mùa mà mọt ng&#&#i già ‘tám bó’ nh&#tôi ngày ngày vì s&#&#nh nên c&#ru rú trong nhà b&#&#c qua b&#&#c &#i trong sáu ch&#c th&#&#c vu&#ng hay xem tê-lê đ&#ng&#gà ng&#g&#t! Nh&#v&#y, thì đâu có gì b&#t tôi ph&#i nạm nhà đ&#gác tay lên trán?

K&#ra, t&#ngày tôi v&#&#t biên r&#i đ&#nh c&#&#Pháp, ch&#c nh&#Ông Bà đ&#nên cu&#c đ&#i &#u vong c&#a tôi đã không b&#‘ba chìm b&#y n&#i’. Có ... lang bang ba tháng đ&#u đi tìm vi&#c làm, nh&#ti&#n tr&#c&#p c&#a nhà n&#&#c nên không đ&#n n&#i te tua, m&#y đ&#a con cũng có ch&#ăn ch&#h&#c. R&#i duyên may đ&#a tôi qua Phi Châu làm vi&#c h&#t m&#&#i m&#y năm, khi v&#h&#u &#Pháp thì con cái đã &#p gia đình và ‘ra riêng’ h&#t. V&#ch&#ng tôi th&#u g&#n &#i, li&#u c&#m mà g&#p m&#m, nên cu&#c s&#ng cũng an bày. Lâu lâu ch&#y &#i nhà con gi&#ch&#u n&#i ch&#u ngo&#i, và lâu lâu đi ‘đ&#i gió’ xa xa g&#n g&#n ... Tóm &#i, cu&#c s&#ng v&#già mà đ&#&#c nh&#v&#y là ... ‘có ph&#&#c r&#i còn mu&#n gì n&#a?’. V&#y mà h&#i này tôi đã nạm gác tay lên trán và lâu lâu &#i th&# dài ...

Hồi sáng, mẹ tôi thong thả đi dạo trong vườn cho hay với chồng thong thả và Việt Nam bên cạnh tôi phi trường Tân Sơn Nhất. Sau đó, ‘hà’ cho bà và ‘nhập khu’ còn ông chồng thì bắt đầu đi trở về Pháp, dĩ nhiên là không cho biết lý do ! Ông chồng khuyên vợ cứ vào đi, dù là gì đi nữa thì cũng là quê hương mình mà ! Nghe kể đó, tôi tưởng tượng chính tôi đang đứng trong nhà ga phi trường Tân Sơn Nhất, nhìn qua các khung cửa kính thấy quê hương tôi ngay bên ngoài, cái quê hương mà ba mẹ tôi năm tôi chưa nhìn thấy, cái quê hương mà ngay bây giờ, mẹ tôi đang đứng bên trong nhà ga, khu vực gác cửa tôi vẫn nghe rõ được mùi ...

... mùi quê hương ! Có mùi bông lài, bông bìm bìm, bông cau ... Có mùi lúa chín, mùi rơm mùi rơm ... Rồi mùi đường un, mùi chuồng trâu chuồng bò ... Rồi mùi bùn non khi nước ròng bãi biển ... vv. Tôi biết, với chồng thong thả - nhớ hẳn tôi gặp mẹ tôi con giáp – cũng có gặp ‘ruộng’ như tôi, nghĩa là đã lên lên thôn quê, đã đi bắt cá mò cua tằm thu hoạch bên cạnh phên đóng lắp vào tay chân nên lúc nào cũng thấy mẹ tôi ! Tôi chắc chắn với chồng nó đứng trong ga phi trường cũng nghe mùi quê hương như tôi đã tưởng tượng. Với thong thả - người VN được chánh quyền VN cho phép về quê hương để thăm ông bà cha mẹ họ hàng ra khỏi đất hương hỏa theo lệnh của nhà nước – nghe tôi chồng khuyên ‘vào đi em’ bèn nhìn qua cửa kính đứng nhìn thấy cái mùi quê hương nó hấp dẫn vô cùng, nó lôi kéo vô cùng, chắc hẳn bạn có thấy bạn là đất chân vào mặt đất thân yêu mà mình đã xa cách gần ba mươi năm ... Tôi biết, với thong thả là một người đàn bà thướt tha trung hậu, chắc chắn nào cô ta cũng quay lại nhìn chồng rồi rồi nước mắt tôi rơi xuống.

Đúng như tôi nghĩ, thong thả đi dạo trong vườn : « Hai đứa nó đã về đến Paris hồi sáng, phone tôi phi trường Charles de Gaulle cho hay nó về và nhớ mặt nhợt nhạt nó coi như tôi nó thí cô hồn ! ». Nói xong, thong thả cười vang khoái trá trước khi nói ‘au revoir’ !

Tôi gác máy, nhìn quanh nhà hôm nay rơm rớm với tôi đi làm công quỳ chùa tôi tôi tôi tôi, tôi bèn vào phòng ngủ đọc báo. Tôi Figaro đọc xong rồi mà tôi không làm sao được được mẹ tôi hàng ! Trong đó tôi còn vang vang tiếng cửa và thong thả đi và câu nói ‘thí cô hồn’ của với chồng thong thả. Tôi buồn tẻ, nghiêng ngó nhìn ra cửa sổ, nghĩ đến chuyện với chồng nó bắt ‘quây’ trong phi trường Tân Sơn Nhất, mà thong thả ! xò ngó, mình vào ra dằng dằng – dĩ nhiên là đứng ... mang dao hay mang bom mang súng, cũng đứng mang bọc phiến công sa ! – còn mình với xò mình, mẹ tôi trong thông hành có ‘Giấy Miễn Thiệt – Certificate Of Visa Exemption’ do Đại Sứ Quán VN tại Pháp cấp, mình vẫn gặp khó khăn trở ngại mà mình không bao giờ được biết lý do ! Với chồng A ‘thí cô hồn’ là phải ! đó mà cái à ? Toàn là mẹ tôi cô hồn thì nói thong thả gì cho chúng nó hiểu ?

Tôi trở mình nhìn lên trần nhà, miên man nghĩ về quê hương, hay nói cho rõ hơn, tôi nhớ về cái làng quê của tôi nằm bên sông Vàm Cỏ. Không biết cái ‘Chợ Nhỏ’ bây giờ còn đó hay đã biến

đi đi ' đi nơi khác, theo ... truy n th ng đ i đ i c a cách m ng ? (Trong làng ch có m t cái ch , v y mà thiên h g i là Ch Nh , làm nh còn m t cái ch nào khác l n h n v y !) Còn ' Ngã Ba Cây Trôm ' n m trên con l cái, ch có bãi đ t tr ng đ xe đồ t p vô r c khách, ch có cây trôm mà dân trong làng hay đem dao đ n chém vào thân cây đ l y m đem v pha n c đ ng u ng gi i khát gi i nhi t ... không bi t có n m trong m t ' quy ho ch c i cách đô th có trình đ khoa h c cao ' c a nhà n c ? Còn cái đình làng, bây gi đã thành m t c quan gì ch a ? Cái b n cát n m dài theo ven sông, ch mà ngày x a - thu nh - t i tôi kéo nhau m t lữ c i tru ng t m gi n đùng đùng ... bây gi v n còn là b n cát hay đã b chi m đ ng đ m y ' ông l n ' xây dinh th v i t ng rào kiên c và nhà th y t có c u tàu n m tr n ra sông ng o ngh ? Cái lò đ ng trong Xóm M i, vào mùa mía ch y che ép mía ngày đêm nghe trèo tr o, n u đ ng làm mùi th m ng t l m bay trùm c xóm ... bây gi còn là ' Lò Đ ng Ông Út K ' hay đã ... bi n thành ' Nhà Máy Đ ng c a Nhà N c ' ? Tr ng tỉ u h c mà th i tôi còn đi h c, ông đ c H cho g n trên tr c ng t m b ng ' C m Trâu Bò Vào Tr ng ' vì m y ông ch bò hay th bò vào ăn c đ c hàng rào bông b p ... bây gi đã thành ... cái gì r i ? Và nghĩa đ a c a làng, th ng g i là ' gò đ ng m ' , n m m t bên con đ ng đ t đ đ n vào Xóm Trong, cái gò đó - c trăm năm – là n i an ngh cu i cùng c a dân trong làng, không phân bi t l n nh giàu nghèo ... v n còn đó hay đã nh ng ch cho nh ng ' Công Trình Văn Hóa Ph c V Nhân Dân ' ?

...Nh đ n đó, t nhiên tôi th dài ... R i t nhiên tôi gác tay lên trán ... Tôi v n nhìn lên tr n nhà : tr n nhà tr ng phau, đ đó không hi n lên đ c m t nét nào c a quê h ng tôi h t. R i tôi nghĩ : n u tôi có tr l i VN, có ' đ c phép ' đ t chân lên vùng đ t m , ch c ch n tôi s không tìm l i đ c nh ng hình nh cũ. B i vì quê h ng tôi đã b ' h ' bôi xóa tr ng nh tr n nhà tôi đang nhìn, đ thay vào đó m t cái gì không ra m t cái gì h t, mang nhãn hi u ' Dân giàu n c m nh xã h i công b ng dân ch văn minh ', nghe mà ... đi c con ráy !

Bây gi , tôi hi u t i sao tôi đã n m gác tay lên trán mà th dài ...